

Side stod et længere »Hovedstadsbrev«, der meddelte forskelligt af Øjeblikkets Samtalestof i København. Mellem Nyt fra Hoffet og Teaterverdenen, fra Tivoli og Cirkus, fandtes der ogsaa en Meddelelse om et »opsigtsvækkende Selvmord« i det gode Selskab. En ung, haabefuld Mand, en forhenværende Kavalleriofficer, havde taget sig af Dage under meget romantiske Omstændigheder. Han havde — som der stod — elsket og ment sig genelsket af en ung, nygift Frue, der tilhørte det jødiske Pengearistokrati; og da hans Forhaabninger skuffedes, havde han umiddelbart efter Hjemkomsten fra et ham tilstaaet Stævnemøde skudt sig en Kugle gennem Hovedet. Paa tidsvarende Vis var selve den blodige Begivenhed vidtløftig afmalet. Den samvittighedsfulde Brevskriverskaanede ikke Læserne, hverken for et Billede af det tilsølede Gulv, hvor man havde fundet Liget, eller for en Beskrivelse af Sofaen, hvorfra det var trillet ned, eller af Bordtæppet, der var bleven oversprøjtet med Hjernemasse; ja selve Indholdet af det Brev, den Afdøde havde efterladt, antydedes paa en Maade, der uden at angribe Privatlivets lovbeskyttede Fred behændigt tilfredsstillede Almenhedens Nysgerrighed.

Per var under Læsningen skiftevis bleven hvid og rød. Skønt der ikke var nævnt noget Navn, og skønt han intet havde hørt om, at Løjtnant Iversen var død, kom han hurtig paa det rene